

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΒΗΝΟΥΝ

μια εργασία των μαθητών της Β' τάξης

Σχολικό έτος 2015-2016

ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Ο Ξυλόκοπος ήταν επαγγελματίας που είχε ως κύρια δουλειά την κοπή των ξύλων και τη μεταφορά τους στον τόπο κατασκευής. Ήταν συνηθισμένα τότε να βγαίνει ναυαίοι φορτωμένοι ξυλοδουριά ή κούδουριά να πουλάνε ξύλα στους δρόμους. Τα έκοβαν, οι Ξυλόκοποι με τις κότερες στο δάσος, τα έσκίζαν με τις σφήνες και τις βαριές, τα καθάριζαν με τα τσεκούρια τους, και τα μετέφεραν στην πόλη. Επειδή τα πουλούσαν και οι αγροιστές αν δεν είχαν τζακι, τα έκοβαν πάλι σε μικρότερα κομμάτια με την κότερα ή το πριόνι, οίοντι τα τοποθετούσαν πάνω στην "ξυλοχαϊδουριά" και τα ξέκιζαν με το τσεκούρι ή τις αλφάνες τζακιές. Μετά τα στοιβάζουν έτοιμα για τις σφήνες ή το τζακι. Αρχαίοι δά έκοβαν τις ίδιες δουλειές οι κορδέλες και οι αλυσσοπριόνια ενώ τη μεταφορά κάνουν τώρα τα φορτηγά αυτοκίνητα. Ο Ξυλόκοπος έκοβαν επίσης ξύλα για την καλοσύνευση. Ξύλιναν οινι κελιά, ειδών καθημερινής χρήσης, υλικών δόμησης των σπιτιών (σταγιά, παράθυρα κ.λ.π.). Σήμερα υπάρχουν οίοντι Λατινικοί Στεφάνοι που ασχολούνται με την υλοτομία και την εμπορία δασικών ξύλων.

Νερούλας

Στα παλιά χρόνια δεν υπήρχαν βρύσες ή ακόμα στα στέκια το νερό, το έφτιαχνε ο νερούλας σε δοχεία. Σε κάθε τεζονά υπήρχε ένας νερούλας.

Στη Χαλκίδα

Χρυσόφορος

9/4/2016
Λαβία

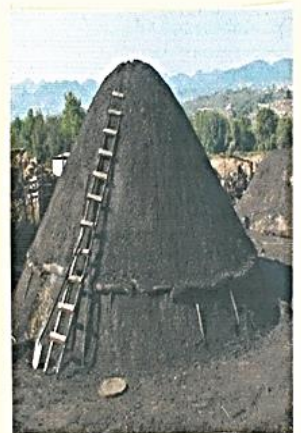
Ο Καρβουνιάρης :

1. Ο πωλητής του κάρβουνου.
2. Ο κατασκευαστής του κάρβουνου.
3. Ο βοηθός περρισταί στα αερίθλια.
4. Ο βοηθός του οδηγού της αεριομηχανής.

Το ελάχιστο του καρβουνιάρη ήταν εσθι-
αίο. Ήστανε καμίνια από την Άνοιξη μέχρι το
Φθινόπωρο, σε μέρος προστατευμένο από τον
άνεμο. Τα ξύλα που χρησιμοποιούσε ήταν από
δένερα και είχαν μήκος περίπου δύο μέτρα.
Ήστανε τα ξύλα όρθια σε σχήμα λόφου και α-
νηνε στο κέντρο του σωρού μια τρύπα. Σκεπάζε
τον σωρό με κλαδιά και άχυρα και από πάνω έ-
ριχνε μαλακό χώμα, ώστε να γίνει λάσπη.

Αποθούβε το άναμμα του καμινιού
ρίχνοντας στην τρύπα του σωρού αναβλιένα
κάρβουνα. Κατά τη διάρκεια του καμίνια-
τος, με ένα ξύλο άνοιγε μικρές τρύπες
στο κωματένιο λόφο, για να βγαίνει ο καπνός.
Το καμίνι έκαυε για 15 μέρες και το
πρόεχε μέρα και νύχτα. Όσο τα ξύλα
χινότουσαν κάρβουνα, ο δοκιμαστικός μικρα-
νε. Τότε, έριχνε ξύλινες οκάδες πάνω
στο καμίνι, σκορπάανε στην κορυφή, κα-
θάρζε την επιφάνεια με ένα φευγάρι
και έριχνε νερό. Μετά το σκέπαζε
πάλι με χώμα και το άφηνε ακόμη
μία μέρα πριν το καθαρίσει. Όταν το
καθαρίζε από το χώμα τα κάρβουνα
ήταν έσπυμα. Τα κομμάτιαζε και τα
έβαζε σε τσουβάδια για να τα πουλή-
σει.

Άννα

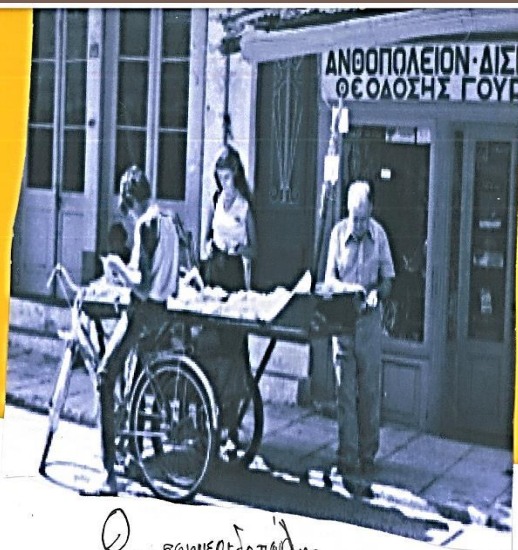
Ο Σαμαρίτης ή Σαμαριτζής •

Παλιότερα η μεταφορά ανθρώπων και πρά-
ϊότων γινόταν σχεδόν αποκλειστικά με τα
ζώα. Το γαϊδούρι και το μουλάρι ήταν τα
πιο διαδεδομένα μέσα μεταφοράς. Ο Σαμαριτζής
κατασκεύαζε απαραίτητα εξοπλισμό που απαι-
τούν για να προσφέρει το ζώο τις υπηρε-
σίες του στο αγεντικό του.

Αυτός ήταν το σαμάρι, που κατασκευάζε-
με επεξεργασμένα σανίδια πλάκων, που
σκάλιζε και έδινε σχήμα ανάλογο με το σώμα
του ζώου. Χρησιμοποιούν μεγάλη προσοχή
για την κατασκευή ενός σαμαριού.
Τα υλικά που θα χρησιμοποιούσε ο σαρμα-
τελλοί, έπρεπε να τα ετοιμάσει ο ίδιος, γιατί
στο εμπόριο μπορούσε να προμηθευτεί μόνο το
σαμαροκόλλι και το θάψιμα. Το σαμάρι
επιρριζώνταν στην πλάτη του ζώου με λού-
ριδες, από χοντρό και σκληρό δέρμα. Από
μα εργαζόταν και την καπιστέρνα (καπίστ)
από δερματίνες λουρίδες, που προσαρμοζό-
νταν στο κεφάλι του ζώου, για να κρατι-
η το ελαίι που έφερε ο ιδιοκτήτης του.

Με την επικράτηση των τρακτέρ και
των αυτοκινήτων η εργασία των χειρών
έγινε πιο εύκολη, αλλά το επάγγελμα του
σαματελλοού εξαφανίστηκε..... *

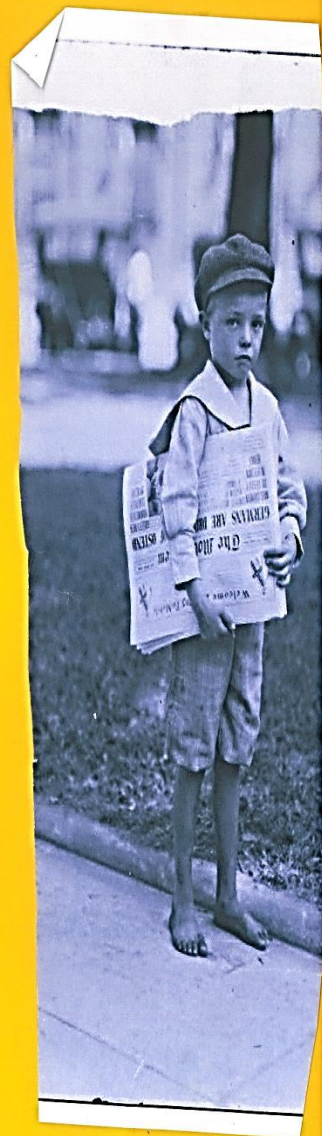

Ο εφημεριδοπώλης

Ο εφημεριδοπώλης ήταν κάποτε
αυτόνομο επαγγελματίες στα τετράραμα
ή περιδίδαν σε πολυσύχναστα σημεία
των πόλεων (παιχταλταίεις, πάρκα) φανάτο-
νας τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.
Σήμερα εφημεριδοπώτες συναντά κανείς
σε κεντρικά σημεία των μεγάλων πόλεων
πλην από πάγκους με εφημερίδες,
περιοδικά και βιβλία τσέπης.

Γιάννης Αημάλης

9-4-2016

Παραδοσιακά επαγγέλματα:

Τσαγκάρης

Α. Πηγή: <http://www.ecomuseum.gr/>

Σήμερα όταν λέμε τσαγκάρι, εννοούμε τον τεχνίτη που επιδιορθώνει τα παπούτσια. Παλιότερα όμως, ο τσαγκάρης τα έφτιαχνε ο ίδιος από την αρχή μετά από παραγγελίες. Στη Ρόδο π.χ. υπήρχαν μεγάλα τσαγκαράδικα, όπου δούλευαν πολλοί τσαγκάρηδες, μαζί με καλφάδες (βοηθούς) και τσιράκια (μαθητευόμενους). Δούλευαν ολημερίς για να ανταποκριθούν στις παραγγελίες, ιδιαίτερα όταν πλησίαζαν γιορτές.

Η κατασκευή ήταν χειροποίητη, αφού τα πάντα ήταν ραφτά ή καρφωτά. Επαιρναν τη στάμπα του πέλματος του πελάτη, έφτιαχναν πρώτα το πάνω μέρος και ύστερα έκοβαν τη σόλα.

Εργαλεία της δουλειάς

Πάγκος: όπου ακουμπούσαν όλα τα πράγματα.

Τρυπητήρι: ανοίγει τρύπες για τα κορδόνια.

Πέταλο: αυτά τα βάζανε στις μύτες των παπουτσιών.

Σουβλί: Το χρησιμοποιούσαν όπως και το τρυπητήρι.

Τρίποδο αμόνι (κατσαμπροκάς): ένα από τα πιο βασικά εργαλεία που σ' αυτό βάζανε το παπούτσι για να το επεξεργαστούμε και να το τελειοποιήσουμε.

Το καλούπι, το καλαπόδι: για να δώσουν το σχήμα.

Τα καρφιά, τα φαλτσέτα, τα σφυράκια, η τενάλια, η βελόνα του αγριόχοιρου, η κλωστή (τζίβα), η τάβλα.

Μια μηχανή που λεπταίνει τη σόλα, η πρέσα και μια ξυλουριστική μηχανή που κόβει τη σόλα.

Κατσαμπρόκος: ήταν ένα μικρό σουβλί, με το οποίο άνοιγαν τρύπες και έβραζαν ξυλόπροκες οι οποίες κρατούσαν τα πετσιά (σόλες).

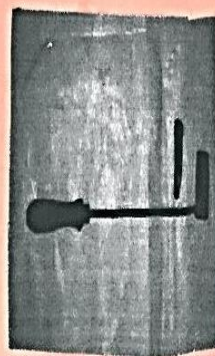
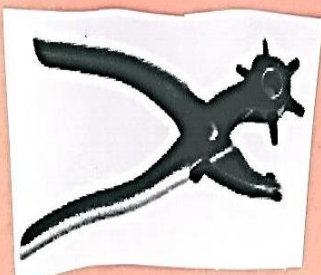
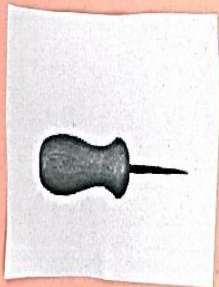
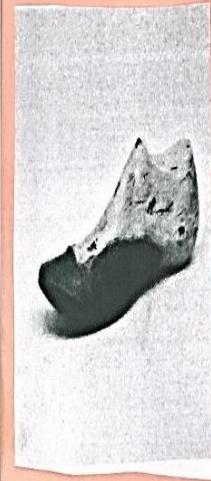
Κατόχι: ήταν ένα σχοινί με το οποίο στερέωναν το παπούτσι.

Τριχές από αγριογούρουνο: με αυτές έραβαν βόρδουλα.

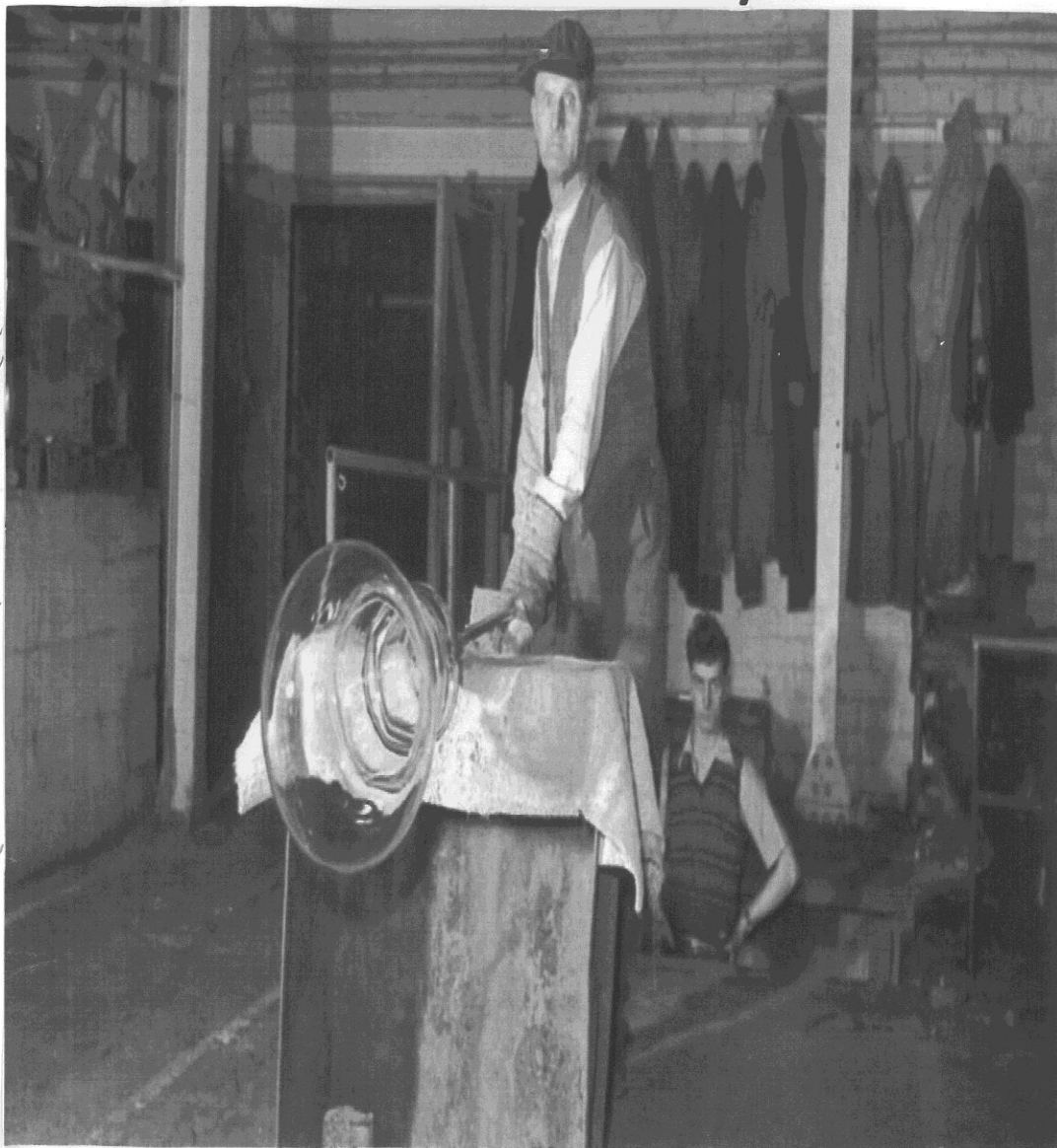
Υλικά που χρησιμοποιούσαν.

Σόλες, τακούνια, δέρμα, τα φόντια, τα πέταλα, μπογιές, κόλλα, ψαρόκολλα, πινέλο, γυαλόχαρτο το οποίο χρειάζεται για να μην μείνουν ατέλειες, το λάδι και τέλος τα ξυλόκαρφα τα οποία έχουν αντικατασταθεί με τα καρφιά.

Με τον καιρό τα πάντα βιομηχανοποιήθηκαν και χάθηκε και η δουλειά των τσαγκάρηδων.

Ο Υαλοποιός

το γυαλί αρχικά
ήταν από αέριο
σόνδα και γρανάδα

Το γυαλί ήταν γνωστό στους ανθρώπους
απο πολύ παλιά. Τότε το γυαλί ήταν υλικό
που το χρησιμοποιούσαν μόνο οι πλούσιοι. Οι Ρωμαίοι
ήταν οι πρώτοι που έκαναν το γυαλί διαφανές.
Οι τεχνίτες μάζανε τον ποταμό στην άκρη ενός
σιδερέμιου σωλήνα το καλούμι. Τον τοποθετούσε σ' ένα

ειδικό τραπέζι, το μάρμαρο, και τον γύριζε έτσι
ώστε να του δώσει σχήμα σφαίρας. Όταν το πεύ-
χανε αυτό, φυσούσε μέσα στο καλούμι με δύναμη. Η
σφαίρα του γυαλιού φύσκωνε σαν μπάλα και έτσι μπο-
ρούσε να τιν πηλαστεί. Ο τεχνίτης τιν υψάει τη σφαίρα
φυσούσε πίεση ποδιά για να μην καεί. Τα εργαλεία
ήταν γόβες, φακίδια και πέντσες.

Ο ΓΑΛΑΤΑΣ

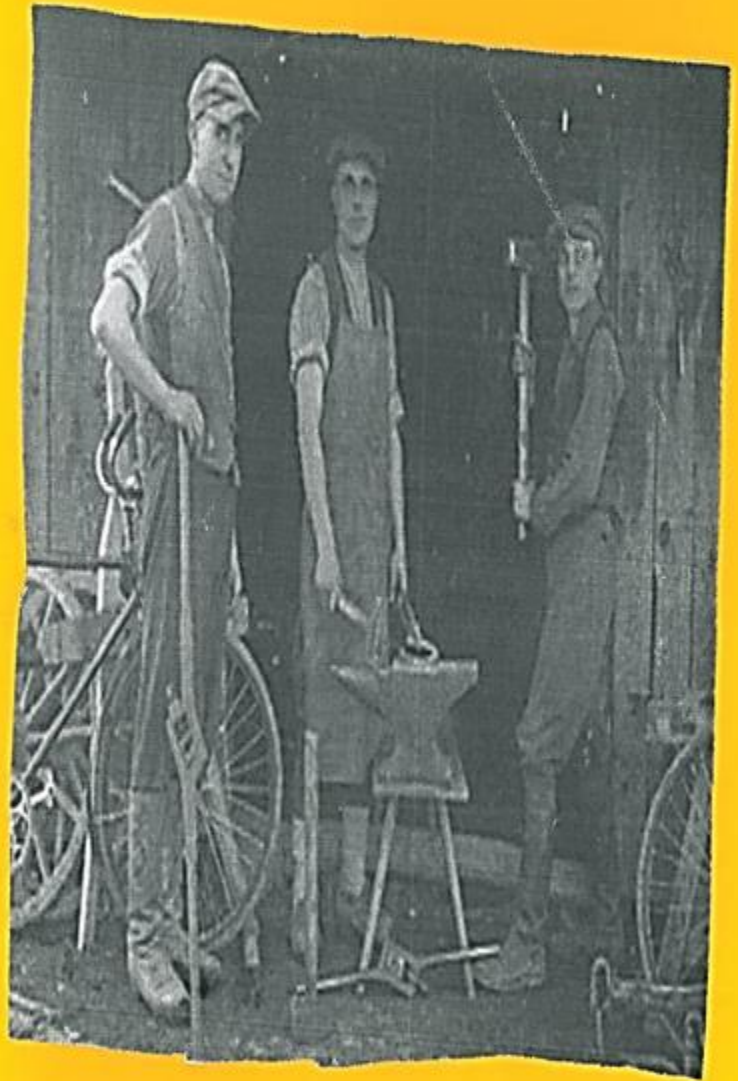
Ο γαλατάς ήταν επαγγελματίας πλανόδιον μικροπωληστής παλιότερων εποχών που διατηρήθηκε ως τα μέσα του 20ού αιώνα που σήμερα έχει εκλείψει σχεδόν τελείως από αρκετές χώρες της Ευρώπης.

Ο γαλατάς εργαζόταν στα μεγάλα αστικά κέντρα και όχι στα χωριά, καθώς εκεί υπήρχε η δυνατότητα και η ανάγκη για άμεση πώληση φρέσκου γάλακτος.

Ο γαλατάς αναλάμβανε τη διάθεση του γάλακτος και άλλων γαλακτοκομικών προϊόντων (συνήθως γιαούρτι) στα σπίτια, αφού τότε δεν υπήρχαν βιομηχανίες γάλακτος. Το μεταφορικό του μέσο ήταν ένα υποζυγιοφόρο ή μουλάρι, μερικές φορές πυλωτούσαν ανοιχτή ή κλειστή ελαφριά αμάξα και αργότερα το ποδήλατο ή μηχανοκίνητο δίτροχο.

Σιδεράς

Ο σιδεράς είναι
ένα πολύ παλιό
επάγγελμα. Τα
παλιά χρόνια οι
σιδεράδες έφτιαχναν
χρήσιμα εργαλεία.
Ο σιδεράς ήταν πολύ
χρήσιμος για τους
ανθρώπους γιατί
έφτιαχνε όπλα,
ασπίδες, μαχαίρια
και πολλές άλλα.

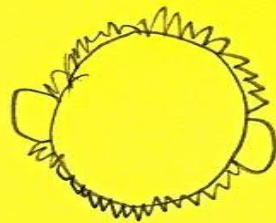
Χαϊδέμεν

«Καλαθάς»

§ Από τα πολύ παλιά χρόνια μέχρι και σήμερα, οι χωρικοί χρησι-
μοποιούσαν τα καλάθια για να
μαζεύουν, να μεταφέρουν, να αποθη-
κεύουν και να φυλάινε διάφορα
αγροτικά προϊόντα, εμπορεύματα
ή διάφορα υλικά των νοικοκυ-
ριών τους. Τα καλάθια αυτά κατασκευ-
άζονταν από τους καλαθοποιούς.

§ Οι καλαθάδες λοιπόν χρησιμοποιούσαν
καλάμια από τις όχθες των ποταμών
ή των λιμνών και μυρτιάς ή λυγαριές.
Τα έκοβαν, τα καθάριζαν, τα στεγνώναν στον
ήλιο και στη συνέχεια με τη βοήθεια
ενός κοφτερού μαχαιριού (εσερτζέσο) τα
έσχιζαν μακριές λωρίδες. Τις λωρίδες αυτές
ένωσαν καλαμιών τις επέλεκαν κι έφτιαχναν
καλάθια και πανέρτια κρυσίνια, φαρ-
κόφωνα σε διάφορα μέγεθη. Επειτα τα που-
λούσαν σε διάφορες γιορτές - πανηγύρια ή
τα ανταλλάσσαν με διάφορα άλλα είδη.
Το επάγγελμα τους καλαθάς, σήμερα
έχει σχεδόν εξαφανιστεί.

Όνομα παιδιού

Χρίσσο

Παραγωγής

Ο ΠΑΓΟΠΩΛΗΣ

Τα παλιά χρόνια οι άνθρωποι δεν είχαν ηλεκτρικά ψυχεία. Έτσι χρησιμοποιούσαν πάγο για να διατηρούν τα φαγητά τους. Τον πάγο τον πουλούσε ο παγοπώλης που τον κουβαλούσε σε μια καρότσα ή τρίκυκλο. Τον μοίραζε στα σπίτια και στα μαγαζιά. Ο πάγος ήταν φτιαγμένος σε παγοκαθώνες. Χρησιμοποιούσαν αμυγνιά, νερό και αλάτι στα εργαστήρια.

Το επάγγελμα του παγοπώλη ξεκίνησε το 1945 και υπήρχε ως τη δεκαετία του 1970.

Μάρθα

Τις παγοκαθώνες τις έφτιαχναν σε εργαστήρια που λεγόταν παγοκοιμία. Ο παγοπώλης φορούσε γάντια για να μην παχύνουν τα χέρια, επίσης φορούσε πλαστική ποδιά για να μην παχύνει η κοιλιά του. Είχε έναν ειδικό χάντζο-κοπίδι με το οποίο έκοβε τον πάγο. Τα ψυχεία εκείνης της εποχής ήταν ξύλινα και εκεί μέσα έβαζαν τον πάγο.

Μαρίζα

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Ξυλοκόπος: Παλιά τα ξύλα κυρίως ζέσταιναν τους ανθρώπους, οι οποίοι φρόντιζαν από νωρίς να τα παραγγείλουν στους ξυλάδες. Ο ξυλοκόπος ήταν επαγγελματίας που είχε ως κύρια δουλειά την κοπή των ξύλων και τη μεταφορά τους στον τόπο κατανάλωσης. Ήταν συνηθισμένο τότε να βλέπει κανείς φορτωμένα γαϊδούρια ή μουλάρια να κουβαλάνε ξύλα στους δρόμους του Καρπενησιού. Τα έκοβαν οι ξυλοκόποι με τις κόφτρες στο δάσος, τα έσκιζαν με τις σφήνες και τις βαριές, τα καθάριζαν με τα τσεκούρια τους και τα μετέφεραν στην πόλη. Εκεί τα πουλούσαν και οι αγοραστές, αν δεν είχαν τζάκι, τα έκοβαν πάλι σε μικρότερα κομμάτια με την κόφτρα ή το πριόνι, αφού τα τοποθετούσαν πάνω στην "ξύλογαϊδάρα" και τα έσκιζαν με το τσεκούρι ή τις σιδερένιες σφήνες. Μετά τα στοιβάζαν έτοιμα για τις σόμπες ή το τζάκι. Αργότερα οι έκαναν τις ίδιες δουλειές οι κορδέλες και τα αλυσσοπριόνια, ενώ τη μεταφορά κάνουν τώρα τα φορτηγά αυτοκίνητα. Οι ξυλοκόποι έκοβαν επίσης ξύλα για την κατασκευή ξύλινων αντικειμένων, ειδών καθημερινής χρήσης, υλικών δόμησης των σπιτιών (στέγες, παράθυρα κλπ.). Λέγονταν μάλιστα και "ταχτατζήδες" από την τουρκική λέξη "tahta", που σημαίνει ξύλο. Σ' αυτούς υπάγονταν και οι ξυλοσχίστες ή υλοτόμοι (μπισκιτζήδες), οι οποίοι εργάζονταν επίσης στα δάση και υλοτομούσαν την απαραίτητη ξυλεία για τις οικοδομές, αλλά και για τις κατασκευές των επιπλοπιών και των μαραγκών. Σήμερα υπάρχουν ακόμα Δασικοί Συνεταιρισμοί, που ασχολούνται με την υλοτομία και την εμπορία δασικής ξυλείας.

Ο ΠΑΥΛΑΤΗΣ

Τα παλιά χρόνια οι άνθρωποι
 δεν είχαν ψυχεία στο σπίτι ούτε
 πουλούσαν παγωτά τα καλοκαίρια

Αναστασία Μαρίνα

Ζωή Πρα
 σούλη

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ Ο ΓΑΝΩΤΗΣ

Γανωτής ή γανωμάτης ή γανωτής ή καλοΐτης ονομάζεται ο τεχνίτης που επικαλύπτει χαλκίνα σκεύη με κασσίτερο. Είναι από τα πιο παλιά επαγγέλματα που πιθανόν κατά δεκά από τα χυζαντινά χρόνια. Τα γανωτά ήταν μια δουλειά απαραίτητη, αφού αφορούσε τη δημόσια υγεία, εφόσον τα αβανωτά σκεύη σκούριαζαν και προκαλούσαν ακομή και το θάνατο.

Οι περισσότεροι γανωτές ήταν πρόσφυγες και Γιαννιώτες, Πρωτόδοι που δούριζαν τις δεικονίες με ένα κομμάτι βάλι στον ώμο. Η διαδικασία του γανωματος ήταν πολύ δύσκολη και ανθυγιεινή. Ο γανωτής έβρινε τη σκεύη στο χαλκομαγιάδο όπου είχε τη απαραίτητη υλιεία (καυδή, υδροχλωρικό οξύ, χλωριούχο) και εργαλεία (ζαμπιά, ξυβλός) στη δουλειά. Στη μέση υπήρχε μια φουφού, όπου άναβε φωτιά για να λιώσει τον κασσίτερο.

Αρχικά καθαρίζει τα σκεύη. Έπειτα άλειψε τη χειρότερη επιφάνεια του σκεύους με υδροχλωρικό οξύ και μετά την εστρίβει με αμμο. Στη συνέχεια πάρωγε το σκεύος κρατώντας το με την τσιμπιδά και έριχνε με στατοχλωριούχο αμμόνιο. Αφού σκόρπιζε καλά, άπλωνε το λιωμένο κασσίτερο με τη βοήθεια ενός βαμβαρού. Έτσι ως χρεία ζόταν και δούτε το χέρι καλά στο τέλος κούπιζε το σκεύος με καθαρό βαμβάκι και αυτό γυάλιζεσαν καινούριο.

Το επάγγελμα του γανωτή άρχισε να εκλείπει από το 1975 και μετά, οπότε και τη θέση των χαλκίνα σκεύων πήραν τα ανοξείδωτα, τα δούλινα και τα εμεγέ μαγειρικά σκεύη. Σήμερα στην Ελλάδα ελάχιστα τεχνίτες στην επιρκία γανώνουν. Στις χώρες της Ασίας όμως, όπου ακόμα χρησιμοποιούνται μπακρένια σκεύη, ο γανωτής συναντάται συχνότερα.

Όλγα & Ιωάννα

Οι μαθητές της Β' τάξης:

ΑΡΙΑΔΝΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΣΩΤΗΡΙΟΣ

ΑΝΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ

ΧΑΪΔΕΜΕΝΗ

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ-ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΗΛΙΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΜΑΡΘΑ

ΕΛΕΝΗ

ΜΑΡΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΑ

ΖΩΗ

ΧΡΗΣΤΟΣ

ΖΑΧΑΡΙΑΣ

ΙΩΑΝΝΑ

ΟΛΓΑ

ΑΜΑΛΙΑ

ΛΥΔΙΑ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ-ΜΑΡΙΝΑ